

ЛОВЕЦЪТ И ВЪЛШЕБНИЯ ПРЪСТЕН

chitanka.info

В малка къщурка до гората живеел един ловец със своята жена и невръстния им син. Те имали само малко земица и това било цялото им богатство. Затова пък гората гъмжала от дивеч и ловецът изхранвал жена си и сина си с богатия улов, който носел всеки ден от горските усои.

Един ден мечка стръвница нападнала мъжа, вечерта го докарали у дома ни жив, ни умрял, а на сутринта човекът издъхнал. Жената и синът съвсем обеднели и се чудели как да свържат двата края. Тогава момчето взело оръжието на баща си и отишло в гората да улови нещо. Когато пораснал, синът станал най-добрият ловец в околността. Врабче да литне към небето, момъкът ще го уцели. Славата му се разнесла надалеко.

Една вечер, малко преди да се скрие слънцето, пред къщурката спрял човек на черен кон.

— Търся стрелец, който да не пропуска нито един изстрел — рекъл той на ловеца. — Разказват, че ти си бил такъв. Ако дойдеш с мене и сториш каквото ти кажа, ще те направя най-богатия човек на света.

Момъкът се съгласил и тръгнал с конника. Вървели седем дни и седем нощи, минали седем планини. Под най-високия връх на седмата планина се гушела мрачна пещера, цялата в мъхове и папрат. Тук спрели и човекът рекъл:

— В тая пещера живее страшна хала и никой не смее да припари наоколо. Веднъж в годината халата излиза да пие вода. Ей тая река я изпива цялата — топне деветте си глави и пие, докато изпие водата. После си вдига главите една по една. Ако ги улучиш всичките, халата ще умре и ще те възнаградя пребогато.

— Лесна работа! — рекъл момъкът и се заслони зад едно дърво да чака халата, а човекът се скрил на далечно и потайно място.

След някое време изведнъж притъмняло. Задухал силен вятър, извила се вихрушка и халата изхвърчала из пещерата. Гмурнала тя деветте си глави във водата и започнала да пие жадно. Реката пресъхнала. Тогава халата взела да вдига една по една главите си. Вдигнала първата — момъкът пуснал стрела и я пронизал, вдигнала втората — момъкът улучил и нея. Така прострелял и деветте глави и халата издъхнала. От деветте ѝ гърла бликнала водата, която била изпила, и реката пак потекла.

Тогава човекът излязъл от потайното място и дошъл при момъка.
— Сега трябва да влезеш в пещерата — рекъл той. — Вътре има един ръждясал пръстен. Вземи го и ми го донеси. Ала внимавай, че може да останеш там цял живот. Ще чуеш песни, свирки, сладки гласове — нищо да не слушаш! Трябва да грабнеш пръстена и веднага да се връщаш. Взема ли пръстена, ще те направя богат — по-богат от тебе никъде по земята няма да има.

И момъкът влязъл в пещерата, намерил пръстена, грабнал го и хукнал обратно. Ала изведнъж чул омайна музика. Тъкмо да спре, спомнил си думите на човека, запушил си ушите и пак затичал. Но накрая не могъл да се стърпи и спрял за малко да послуша. Тогава отгоре се спуснал един голям камък и с грохот затворил изхода.

Останал момъкът в пещерата. Минало се време, огладнял, а наоколо нямало нищо за ядене. Тогава решил да изрови корени с пръстена. Едва го допрял до земята и пред него изскочил един дух.

— Какво искаш, господарю? — попитал духът.

Момъкът се изумил. После се почудил какво да поиска, пък рекъл:

— Хляб и вода.

— Легни да спиш, а аз ще ти донеса!

Момъкът заспал и когато отворил очи, що да види — до него хляб и вода в златни съдове, а наоколо никой няма. Изял той хляба, изпил водата, а след час-два отново огладнял и ожаднял. Понечил пак да си изрови корени с пръстена и тъкмо го допрял до земята — духът изскочил:

— Какво искаш, господарю?

— Хляб, вода и мека постеля! — рекъл човекът.

— Заспи, аз ще ти донеса!

Момъкът заспал и когато се събудил, видял, че е в стаите на страшната хала. До меката постеля имало купища злато. Момъкът се досетил, че духът се явява, когато допре пръстена до земята. Затова извадил пръстена и докоснал пода.

— Какво искаш, господарю? — изскочил духът.

— Искам да ме пренесеш при майка ми с цялото това злато.

— Ти заспи, аз ще те пренеса!

Момъкът заспал и когато се събудил, видял, че до него стояла майка му, гледала купищата злато и не можела да повярва на очите си.

Заживели двамата охолно. Момъкът решил да се жени и един ден рекъл на майка си:

— Мамо, иди да ми искаш за жена царската дъщеря!

Поуплашила се майката, но направила каквото поискал синът ѝ. Отишла при царя и казала защо е дошла.

— Добре — рекъл царят, — ама вие сте много бедни. Живеете в колиба, а моята дъщеря не е научена на такъв живот.

— Не сме бедни, царю честити! Как ще сме бедни — отговорила майката. — Може даже да сме малко по-богати от тебе.

— Щом е така, ще дам дъщеря си. Ала преди това синът ти ще трябва да издигне за три дни палат, по-хубав от моя.

Жената си тръгнала угрижена.

— Защо си се разтъжила, мамо? — попитал я синът ѝ. — Не дава ли царят дъщеря си?

— Дава я, сине, дава я, ама иска да построиш за три дни палат, по-голям и по-хубав от неговия. А ние с нашата колиба за къде сме... Вярно, имаме злато, ама за три дни палат прави ли се?

Ала момъкът се подсмихнал, подсвирнал с уста и излязъл. Допрял пръстена до земята и духът мигом се явил пред него:

— Какво искаш, господарю?

— Искам да ми направиш за три дни палат, по-хубав от царския!

— Ти заспи, аз ще го направя!

И когато момъкът се събудил, на мястото на колибата светел палат от скъпоценни камъни и кристал — сто пъти по-хубав от царския.

— Хубаво — рекъл царят, когато майката отишла пак за царската дъщеря. — Ама сега ще кажеш на сина си да направи път от неговия палат до моя. Той трябва да е толкова равен, че като търкулна от единия до другия му край яйце, никъде да не се спре!

Извикал момъкът духа и пътят бил готов. Царят търколил по него яйце и то се спряло чак при палата на момъка.

Царят обаче поискал и градина, ама в нея да има от всички дървета, които растат по земята — едното като пуска листа, другото да цъфти, третото да връзва плод, а четвъртото да зрее.

Майката се разплакала и се прибрала у дома. Момъкът се засмял и рекъл:

— Мамо, като че ли царят те е уплашил с нещо?

— Иска, сине, градина, каквато никъде няма. И никой никога не може да я направи — това е Божа работа! — рекла му майката.

— Нищо, майчице, не бой се! И градина може да му направим!

Момъкът повикал духа, заспал, а когато се събудил, чудната градината била готова — да гледаш, да се ненагледаш.

Нямало какво да прави царят — дал дъщеря си за жена на момъка. Заживяла царската дъщеря при ловеца. Вълшебният пръстен висял, закачен на стената в спалнята им. Никой не знаел за какво служел.

След време човекът, който завел момъка в пещерата, научил, че той е излязъл от нея, станал е много богат и царски зет. Сетил се, че всичко е заради пръстена. „Ще видим тая работа!“ — заканил се той, преоблякъл се като вехтошар, застанал под прозорците на палата на ловеца и започнал да вика:

— Старо желязо купуваам! Старо желязо купуваам!

Царкинята го чула и си рекла: „Тоя пръстен виси толкова време на стената, защо ли ми е? Я да го дам на тоя човек!“

Отворила прозореца и хвърлила пръстена в коша на преоблечения вехтошар. А той само това и чакал. Грабнал пръстена и дим да го няма! Като се отдалечил, допрял го до земята и духът се явил:

— Какво искаш, господарю?

— Да пренесеш този палат там, където и птица не може да прехвъркне, камо ли човек да мине!

— Ти заспи, аз ще го пренеса!

И духът си свършил работата...

Когато ловецът се върнал, нямало ни палат, ни път, ни градина, ни царска дъщеря. Зарязал той всичко и тръгнал по света да ги търси. По някое време чул жално мяукане. Гледа — една котка се дави. Спасил я и я взел със себе си. Вървял, вървял и стигнал до едно голямо поле, равно като длан, крайт му не се виждал. Изведнъж котката зърнала мишка и скочила да я гони. Мишката обикаляла около ловеца, църкала и му се молела:

— Жив да си, спаси ме! Ще ти се отблагодаря!

Момъкът хванал котката и спасил мишката, а тя вдигнала лапички и попитала:

— Какво искаш за доброто, дето ми направи?

— Каж ми, ако знаеш, къде са моят палат и жена ми.

— Не знам, но ти почакай малко — веднага ще разберем. Аз съм царят на мишките. Сега ще събера всички мишки и ще ги попитам.

Мишката изсвирила пронизително и скоро равното поле се покрило с безчет мишки, мишлета и плъхове. Те писукали и цвърчали, ала нищо не били чували за палата и за царската дъщеря. И тъкмо се отчаяли, дотичала запъхтяна една закъсняла горска мишка. Царят на мишките я попитал не знае ли къде е палатът.

— Как да не зная! — извикала мишката. — Аз там живея!

После разказала, че сега в палата живее човекът, който се престорил на вехтошар. Той ходел навсякъде с пръстена под езика си и когато ядял, го слагал пред себе си, та никой не можел да му го вземе.

— Е, много си глупава! — рекъл царят на мишките. — Това е най-лесната работа. Ще топнеш опашката си в пипера, а щом заспи, ще му бръкнеш в носа и той ще изкиха пръстена.

Речено-сторено. След малко мишката донесла пръстена. Зарадвал се ловецът, допрял го до земята. Духът веднага се появил:

— Какво искаш, господарю?

— Това поле да се покрие цялото с хляб!

— Ти заспи, аз ще го направя!

И цялото равно поле се покрило с бели самуни. Мишките яли, яли, та накрая не можели да мръднат от преяждане.

А ловецът заповядал на духа да пренесе палата на старото място. После отишъл на брега на морето, хвърлил пръстена във водата и никой повече не го видял.

И живял с царската дъщеря в мир и спокойствие до дълбоки старини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.